

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

✱

*Izvoja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.*

Obseg: Občni zbor čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko v Lescah na Gorenjskem 2. t. m. — Požlahntjenje ali cepljenje sadnega drevja. — Čebelarstvo in sadjereja. — Gospodarske raznoterosti. — II. Imenik. — Inserati.

Občni zbor čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko v Lescah na Gorenjskem 2. t. m.

Tega zbora vdeležilo se je nad 60 udov. Predsednik g. Janez Modic pozdravil je navzoče s sledečim govorom:

Veseli me, da se je Vas častitih gg. udov, akoravno je danes jako slabo vreme v tako obilnem številu sešlo h današnjemu zboru, kajti to mi je prepričanje, da naše društvo ne spi, ampak deluje in imate ravno zaradi tega veselje nad še le mladim komaj eno leto starim društvom.

Predno hočem o društvenem delovanji poročati, spominjati se hočem našega častnega uda visokočastitega gospoda knezoškofa Zlatoust Pogačar-ja, katerega nam je nemila smrt prerano vzela. Previsoko častiti gospod darovali so društvu 25 gld. Naj jim bode zemljica lahka! Skažimo jim zadnjo čast, da se vzdignjemo od prostorov.

V zadnjem občenem zboru voljena sta bila častnim društvenem udom visokočastita gospoda grof Falkenhayn, c. kr. minister poljedelstva, in deželni glavar grof Thurn. Oba dva gospoda zahvalila sta se za jim skazano čast. Kako se naše društvo hitro in krepko razvija, kažejo naj jasneje številke. Lansko leto imelo je društvo 70 vpisanih udov, letos jih je vpisanih 302. Res je, da jih nekoliko, ki še niso letnine vplačali, pa to nič ne de, kajti gotovo vem, da bodo v kratkem vsi poslali društvu malo svoto 1 gld letnega doneska.

Kakor smo v zadnji številki društvenega lista naznanili, napravila se bode na Gorenjskem drevesnica, iz katere bode dobival vsak ud brezplačno ali po jako nizki ceni drevesca. S časoma napravil se bode tudi društveni izgledni čebelnjak.

Slavno ministerstvo naprosili smo uže podpore, katere upamo nam gotovo ne bode odreklo.

V letošnjem letu napravilo bode društvo čebelarsko razstavo, razstavilo se bode pa tudi lahko sadje, orodje i. t. d.

Razstava bode v Lescah na Gorenjskem. Odprla se bode nedeljo 17. avgusta ter bode trajala do nedelje 24. avgusta.

Prvo ali zadnjo nedeljo razstave odkril se bode spomenik kranjskemu čebelarju Anton Janšu, kateri je bil rojen ravno pred 150 leti na Breznici hišna številka 16.

Vabim Vas torej uže sedaj, da do istega časa pripravite mnogo za razstavo. Vse drugo zvedeli bodete o tej zadevi v društvenem listu.

Gospod predsednik prečita potem pismo društvenega podpredsednika in tajnika g. E. Kramar-ja, kateri odloži to častno mesto, ker se je preselil iz Kranjskega na Primorsko ter mu zaradi tega ni mogoče več opravljati tega posla. G. Kramar pa obljubi, da bode tudi dalje, kolikor je le v njegovi moči, podpiral društvo in posebno društveni list. (Doneči živijo klicii.)

Potem se vrši volitev podpredsednika, tajnika in enega odbornika. Podpredsednikom voljen je gospod O. Homan, tajnikom g. Jakob Žumer, župan v Gorjah, odbornikom pa g. R. Šraj, c. kr. poštar in posestnik v Lescah.

Častnim udom voljen je bil častiti gospod deželni predsednik baron Winkler.

Potem vršila se je loterija. Izstrečkanih bilo je:

30 panjev, ki stanejo	30 gld. — kr.
1 kadilnica, vredna	1 " — "
1 matična škatljica, vredna	— " 30 "
4 steklenice medenega vina	darilo g.
4 " mošta	J. Modica.
1 " čistega meda	— gld. 80 kr.
110 poreijonov različnega semena	10 " 40 "
	<u>42 gld. 50 kr.</u>

Dva dobljena panja daroval je g. Žumer društvu.

Društvu vpisalo se je več novih udov in stari plačali so letnino za leto 1884.

Zbor je bil jako živahen ter se je obče zahtevalo, da se v kratkem skliče uže drugo zborovanje.

— x —

Pozlahtnjenje ali cepljenje sadnega drevja.

Večina pri nas gojenih sadnih dreves so le varietete, katere izgojene iz semena pri pomnožitvi ne ostanejo si zvesta prvotnim lastnostim, temveč polagoma boljše lastnosti zgubavajo ter prej ali pozneje postanejo enaka prvotnemu divjemu sadnemu drevju.

Torej je neobhodno potrebno, da večino našega sadnega drevja pomnožimo umetno, to je s cepljenjem.

Cepljenje imenujemo kolikor mogoče popolno zvezo žlahtnega cepiča ali očesa s svojo podlago, to je z divjakom, tako, da oba dva dela skupaj zrasteta ter se razvijata.

Na ta način pomnožujemo vse tiste sadne sorte ali vrste, ki imajo sploh kako vrednost, ter se ne dajo gojiti iz semena.

Tu sem spada vse pečnato in kočnato sadje: orehi in kostanji dajó se pa izgojiti iz semena, ter podedovajo vse lastnosti svojega očetovskega sadja, iz katerega vzroka jih je le redkokrat treba cepiti.

Tudi iz semena pečnatega in kočnatega sadja nastanejo večkrat žlahtnejše sorte, posebno, ako odvezamemo peške popolnoma dozorelemu sadju.

Na ta način nastala je večina naših žlahtnih sadnih vrst ali samó ob sebi, ali pa s pomočjo umetne izgoje.

Ako si hočemo izgojiti nove žlahtne sadne vrste, izbrati si moramo v prvi vrsti divjakov, ki imajo perje, vejice brez trnja in močna očesa. Ako so divjaki dovolj krepki, cepijo se ali kot visoko rasteča sadna drevesa, ali pa kot pritlikovci, da nam je mogoče preje od njih dobiti sadja.

Pri počasi rastečih sortah, ako hočemo iz njih v primerno kratkem času izgojiti visoka drevesa, poslužiti se moremo posebnega načina cepljenja, to je: dvojnega cepljenja.

To se pa napravi na sledeč način: Divjak cepi se kolikor mogoče pri tleh s cepičem kake hitro rasteče sorte. Tako na primer se cepijo jabelčni divjaki s „zimsko zlato parmeno,“ hruške z „normansko tepko,“ češplje in slive pa s tako zvano „Belle de Louvin.“ Ko drevesce doraste visoko, potem se mu vcepi v visokosti vrha še le cepič počasi rasteče sadne sorte.

Pri cepljenji paziti moramo posebno na to, da je cepič ali oko zdravo in popolnoma razvito.

Cepič kakor tudi divjak rezana morata biti ravno in gladko.

Neobhodno potrebno je cepiča z divjakom tako spojiti, da cepičevo ličeje in belina popolnoma pokriva divjakovo ličeje in belino. Pri cepljenji z očesom (popkom) paziti je na to, da pride popkova belina v popolno zvezo z divjakovim lesom.

Na ta način se sok lahko brez vseh ovir zliva iz divjaka v cepič ali popek, ter oba dela zaraščeta se tim hitreje in popolnejši.

Cepljenje se takrat dobro obnese, ako stojita divjak in cepič v nekem naravnem sorodstvu, ako se oba površaja dobro spojita in ako se cepljenje primerno hitro vrši. Pri počasnem cepljenji izsuši se divjakov in cepičev površaj, ter se oba le težko zaraščeta.

Iz tega vzroka je cepljenje z očesom (popkom), cepljenje na zrast in z nasadom naj zanesljivejše; cepljenje v sklad pa priporočila najmanjše vredno.

Cepič ali oko (popek) zaraste se z divjakom najhitreje in gotoveje, ako so divjaki popolnoma sočnati to je spomladi in jeseni; torej je najbolje, ako se v tem času cepi.

Izjema tega je le zimsko cepljenje, pri katerem se oba dva dela še le spomladi, ko so v drevesnico vsajeni, zaraščeta.

Z dobrim vspehom cepijo se po zimi samo jabelčni divjaki, kateri se v ta namen jeseni izkopljejo in potem na kakem hladnem, toda ne premrzlem kraju v zemlji zakopani do časa cepljenja, hranijo. — Zimsko cepljenje divjakov druglega sadnega drevja nij navadno, ker se presajeni v drevesnico slabó zarastejo in revne mladike poženejo.

Po zimi cepljeni divjaki shranijo se na kakem hladnem kraju, na primer v kleti v zemlji zakopani do spomladi, ko se presadé v drevesnico.

Posebna vrednost zimskega cepljenja je ta, da se cepljenje vrši v tistem času, ko ima vsak gospodar in vrtnar največ časa; ker po zimi v drevesnici tako ni nikakoršnega opravila.

Pri spomladanskem cepljenji to je, pri tem, ki naj se zvrši takrat, ko je dreve sočnato, je neobhodno potrebno pričeti z istimi sadnimi sortami, ki postanejo najpreje sočnate, in te so: češnjke, breskve, marelice, hruške in jabelka.

Jabelčni in hruševi cepiči spravijo se lahko dalje časa na kakem hladnem kraju, brez da bi oslabei. Zaradi te lastnosti mogoče je jabelčne in hruševe divjake tudi zelo pozno, meseca maja cepiti.

S cepljenjem pomnožujemo tedaj posamezne sorte sadja, brez da bi iste premenile svoje prešnje lastnosti, kajti divjak nima posebnega upljava na dobroto sadja istega cepiča, s katerim se cepi divjak.

Iz tega uzroka na primer cepite hruške na beli trn (*Crataegus Oxyacantha*) in na tičjo črešnjo, (*Sorbus aucuparia*) brez, da bi sad postal slabiji.

Samo v jednom obziru pripoznati se mora vpljiv divjakov na cepič ali popek; tako na pr. rastejo nekatere hruške, cepljene na kutnjo (*Cydonia vulgaris*) in nekatere vrste jabelk, cepljene na št. Janževo jabelko (*Pirus malus praerox* ali pa *radisiaca*).

Kake divjake imamo voliti za posamezne sadne sorte, nam velijo sledeče izkušnje:

a) Za jablane.

Posebno visoko rasteči in iz pešek izrasteni jabelčni divjaki so jako dobri, kajti oni rastejo mnogo krepkeje nego iz žlahtnih sort izgojeni.

Divjake za pritlikovce priporočati je tako zvano št. Janževo ali Paradizovo jabelko.

Ta vrsta ima dve različnosti. Prva sorta raste močnejše imenujemo jo „holandsko št. Janževo jabelko“ (*Doucin*); drugo slabije in počasneje rastečo pa „francosko paradizko jabelko.“

Prvo imenovana sorta pripravna je bolj za pritlikovce in sicer za piramide, palmete i. t. d.; druga pa za manjše pritlikovce to je kordone in posodovce.

Razun teh priporočati moramo tudi za cepljenje pritlikovcev „jagodno jabelko“ (*Pirus bacata*) in češpljevo jabelko (*Pirus prunifolia*).

Včasih se vporabljujejo tudi divjaki počasno rastečih in plodovitih vrst, posebno za mrzleje kraje, kateri paradiznemu jabelku posebno ne ugajajo.

b) Za hruške.

Za divjake visoko rastečih hrušk, kakor tudi za pritlikovce, sposobni so v prvi vrsti divjaki izgojeni iz pešek divjega drevja. — Tudi iz pešek žlahtnih sort dobimo precej dobre divjake, samo občutljivih sort kakor na primer belo in sivo jesensko maslenko, št. Germain i. t. d. ne smemo v ta namen vporabiti. Najboljše divjake za pritlikovce dajé pa Portugiška in Angerska kutnja.

Kakor smo uže prej omenili, ne rastejo vse hruške na kutnji, posebno ne v mrzlih legah in v slabi, suhi in pusti zemlji; za take razmere so najboljši divjaki izgojeni iz pešek počasi rastečih in rodovitnih sort.

Za posodovce je tudi beli trn (*Crataegus oxyacantha*) pripraven.

c) Za sladke in kisle črešnje (višnje).

Višnje kakor tudi vse sladke črešnje rastejo prav dobro na navadni višnji (*Prunus mahaleb*), za same sladke črešnje so divjaki izgojeni iz pešek sladkih črešenj; za višnje pa divjaki višenj, kakor tudi izrastki iz korenin najboljši.

d) Za slive in češplje.

Najbolj sposobni so divjaki izgojeni iz pešek navadnih sliv in češpelj isto tako tudi koreninski izrastki in divjaki „Mirabolan“ (*Prunus cerasifera*).

Slabo rasteče vrste cepijo se v vrh; ako pa hočemo izrediti visoka in ravna drevesa, potem cepimo dvakrat in sicer prvokrat s francosko sorto (Belle de Lauvain).

e) Za breskve in marelice.

Obe te sadni vrsti rastejo prav dobro na slivnih in Mirobolskih divjakih; breskva pa razun tega tudi na mandelju (*Amygdalus communis*) in sicer samo na gorki legi zemlje, ker drugače jako rada pozebe.

f) Za ribez in druge sadonosne grmiče.

To grmovje se le cepi, ako ga hočemo visoko vzrediti; najboljšo podlago daje nam rumeno cvetoči ribez (*Ribes aureum*).

Cepi se ali blizo tal, to je 8 do 10 cm. nad divjakovo korenino, ali pa v vrhu to je $1\frac{1}{2}$ do $2\frac{1}{4}$ metra visoko nad zemljo.

Pri tleh cepimo vse pečnato sadje, ker je dokazano, da cepičeva mladika vselej krepkeje in ravneje raste ter daje gladkeje deblo nego divjak. Pritlikovce cepimo navadno tudi pri tleh, posebno, ako jim hočemo dati nizke oblike.

V vrh cepimo navadno večino kočnatega sadja razun tistih kočnatih sort, ki jako hitro rastejo.

Kakor smo uže omenili, cepi se tudi nekatero počasi rastečo, pečnato sadno drevje v vrh; včasih cepi se pa tudi v vrh brez ozira na hitro ali počasno rast drevja, posebno ako potrebujemo sadno drevje za mrzle, vetru razpostavljene lege, kajti divjak daje vedno trdnjše in manj mehkužno deblo nego cepičeva mladika.

Kdor hoče cepiti, mora imeti v prvi vrsti cepičev istih sort, katere hočemo pomnožiti. Cepiči so pa letošnje, popolnoma izrastene lesne mladike s popolnoma razvitimi očesi (popki), katere mladike smo odvzeli od popolnoma dorastenih in zdravih dreves.

Ako je drevje, od katerega vzamemo mladike, uže sadonosno ali ne, to je enako.

Divjake požlahtnujemo ali s celim cepičem, ali samo s tem, da cepiču odvzamemo jedno oko (popok), katero utaknemo za divjakovo kožo; iz tega vzroka razločujemo dve različni vrsti cepljenja in sicer cepljenje s cepiči in z očesi (popki).

Z cepiči požlahtnujemo, ali spomladi ob času muževnosti drevja — to se godi do srede meseca maja (spomladansko cepljenje) — ali pa po zimi (zimsko cepljenje).

Z očesi požlahtnovati zamoremo pa le takrat, ko je drevje popolnoma sočnato; in to se vrši po razmeri časa in sicer na živo ali pa na speče oko.

Cepljenje na speče oko pri sadnem drevju ni navadno. Na speče oko cepijo navadno le vrtnarji rože. — Na živo oko cepi se pa za časa prve muževnosti tako, da se dobi že v istem letu v drugi dobi muževnosti uže žlahtna mladika.

Na speče oko cepi se v drugi dobi muževnosti; torej dobimo novo mladiko iz spečega očesa še le drugo leto v prvi muževnostni dobi.

Divjaki morajo biti zdravi in krepki, ter je jako potrebno, da dosežejo debelost gosjega peresa. Cepiči rezati se morajo, predno postanejo sočnati, torej režejo se od srede meseca novembra do konca meseca februarja. — Posebne vrednosti je, ako cepiče gladko odrežemo, ter površaje nekoliko osušimo drugače uide cepiču mnogo redilnih tvarin.

Cepiče spraviti moramo na kakem hladnem, toda ne premrzlem kraju ter jih utaknemo v rahlo zemljo ali pesek tako globoko, da so najmanj dve tretjini v zemlji.

Posebno se mora paziti na tiste cepiče, katere vporabljujemo še le meseca maja za cepljenje; kajti oni ne smejo postati prej sočnati, predno se ne vporabijo za cepljenje. Drugače bi bilo cepljenje brez vspeha.

Cepiči za cepljenje na oko režejo se takrat, kadar se rabijo. Poreže se jim vrh in perje tako, da ostanejo sami peresni pecelji, potem se pa vtaknejo v vodo in sicer na takem kraju, da ne morejo do njih solnčni žarki.

Po Hambčick-u spisal — r.

Čebelarstvo in sadjereja.

Vsak gospodar, ki ima priliko, seznanj naj se s čebelarstvom.

Pa ne samo kmet, ampak tudi gospod, rokodelcec in vsak drugi omisli si lahko čebel ter si povikša z malim trudom in malo skerbijo svoje dohodke.

Kajti od deset do petnajst panjev dobi se za strd in vosek 40 do 50 gld. lahko. Da so pa na Kranjskem za čebelarejo pripravi kraji, je dokazano, kajti nahaja se dosti sadunosnega, lipovega in vrbovega drevja, veliko sladkih travnikov in polja, kjer se seje obilno detelje in ajde. Tu imajo čebele dovolj paše. Se vé, da na Gorenjskem podnebje čebeloreji ni posebno ugodno, a za to pa je čebelica bolj krepka in utrjena. A žalibog je pri nas še mnogo kmetovalecev, kateri od čebelarstva ničesar slišati nočejo. Kranjska pridelava v letu čez 2500 centov medu in do 130 centov voska. Ta svota bila bi pa lahko še edenkrat večja, ako bi se naš kmet poprijel bolj čebelarstva.

Dragi bralec! če še nimaš čebel, doboji jih, vsaj eden panj. „Poskusite vse veli sv. Pavl, in kar je dobrega obdržite.“ Veselje do čebelice se Ti zbudi še le potem, ko jih imaš. Prepričan sem, da se Ti boje mali trud pri čebeloreji bogato plačal.

Pravi in umni čebelar se trudi, da se iz knjig in časnikov kaj nauči ter skuša zdaj tu, zdaj tam, po malem kaj novega vpeljati, kajti to je njegova dolžnost in v tem obstoji tudi njegov poklic. Pravi čebelar prebira časnike gostokrat in pre-mišljuje kako mu je storiti, da mu boje čebeloreja donasala večji dobiček. Saj se je v sedanjih časih vse predrugačilo in kdor se stare navade in šege trmasto drži, ne pride dalje, temveč mora zaostati.

Po skušnjah je potrjeno, da v takih krajih, kjer se mnogo z čebelorejo pečajo, pridelajo pri drugače popolnoma enakih razmerah vendar veliko več sadja, nego drugod. To pa povzroči vpliv čebelice na rastlinski zaplodek.

Znano nam je, da vse naše poljedelske rastline nastavijo semenje le takrat, ako drobni, cvetlični prah možkega cveta pade na plodnico ženskega cveta. Vsaka čebela, kadar si med nabira, mora svoj rilček v cvetno prašnico potopiti; s tem pa prenaša cvetni prah in oplodi po več tisoč cvetja.

Dovoli mi dragi bralec, da še nekaj o sadjereji omenim. Zares imeniten, važen in čestitljiv je stan kmeta. Ni ga pa tudi svobodnejšega in srečnejšega stanu na svetu mimo stanu pravega in pametnega gospodarja ali kmeta. Umni kmet ne peča se samo s poljedelstvom, živinorejo in gozdarstvom, ampak tudi šee sadjerejo. Poslušajmo, kaj piše D. F. Ripšl v svoji „knjigi za kmeta“ o koristi sadjereje:

Ljudje, posebno v naši slovenski domovini, od leta do leta bolj tožujejo čez slabe časa; nekteremu kmetu se v resnici tako hudo godi, da včasih komaj še svoje

davke plačuje in dostikrat ne vé, od kod dobiti vinarja za vsakdanje potrebe. In vendar leži ravno v naši domovini še veliko zakladov v zemlji, zakopanih, kateri čakajo, da bi jih kdo izkopal. Eden takih zakladov se dá prav lahko izkopati po naših gričih, pašnikih, travnikih, poleg cest in za potmi — in ta zaklad je: žlahtno sadje.

N. pr. če imaš 100 sadonosnih dreves, dobiš vsako leto — enkrat manj, enkrat več — 100 vaganov sadja; prodaj ga po goldinarji vagan, za žlahtni sad pa je to v naših krajih naj nižji kup, toraj imaš vsako leto 100 gld. brez velikega truda in za majhne stroške. Recimo pa za tvoje delo in za stroške vsako leto 20 gld., Ti vendar gotovi dobiček 80 gld. ostane, kakor da bi jih bil na cesti pobral. Ali ni to lepa pomoč za kmeta v sedanjih slabih časih. — Komur ta račun dosti razumno ne priča, kolik dobiček je za kmeta umna sadjereja, tem u bi se zastonj dalje bob v steno metal.

Miha Šronc.

—*—

Gospodarske raznoterosti.

* Gospode društvenike uljudno prosimo, naj bi blagovolili predsedništvu naznaniti take osebe, od katerih se pričakuje, da bi pristopili društvu, in se jim v ta namen pošlje vabilni list. Isto tako bi nam bilo jako ustrezno vedeti, koliko je o tej ali drugi vasi čebelarjev, koliko imajo panjev čebel, koliko je sadjerejev i. t. d. Še jedenkrat omenimo, da se naznanja pristop k društvu pri g. predsedniku Janez Modic-u na Jesenicah (Gorenjsko). List se pa naroči pri Klein & Kovač-u v Ljubljani in pri g. O. Homan-u v Radoljci.

* O kmetijskem zborovanji ali posvetovanji zaradi preobloženja naših posestnikov s hipotekarnimi dolgovi, katero bode sklical deželni odbor izvedeli smo sledeče: Enkêta bode imela tri seje. Prvo sejo v dan 16. aprila ob 10. uri dopoldne. Teh enkêtnih sej se bodo po izvedbi deželnozbornskih ukrepov vsled povabila udeležili: 1.) vsi kranjski deželni poslanci; 2.) kranjska kmetijska družba po treh delegiranih zastopnikih; 3.) slavna c. kr. vlada in 4.) osebnosti, ki so o razmerah kmetijskega stanu dobro poučene. Slavno c. kr. deželno predsedstvo se ob jednem prosi, da naznani imena onih članov, ki imajo zastopati pri enkêti c. kr. deželno vlado. Vprašanja, koja bo enkêta razpravljala, se ob pravem času naznanijo enkêtnim članom. Le-ta vprašanja se tičejo naprave kmetijskih domov, kmetijskega dednega prava, hipotekarnega zadolženja in kmetijskega zasebnega kredita, dalje sredstva v povzdigo kmetijstva in pospešitve domače industrije in konečno, kako zaprečiti po nekaterih krajih razvajeno prekomerno žganjepivstvo. Vrhu tega pridejo na vrsto v pogovor razne neprilicnosti, obsežene v poročilih župnijskih uradov, c. k. okrajnih glavarstev in c. kr. okrajnih sodišč, ter se bodo nasvetovala sredstva, kako temu pomoči. Radovedni smo, kaj se bode okrenilo, pričakujemo pa ne posebnosti; kajti taka stvar potrebuje, da jo istiniti strokovnjaki leta in leta preiskujejo in potem še le predlog stavijo, kar se pa ni zgodilo. V treh sejah se pa le jako malo da posvetovati, v tem času vsaj še mogoče ni, da bi vsak svoje mnenje izrekel; akoravno se ima udeležiti tudi mnogo takih, ki v tej stvari še mnenja nimajo.

* Prihodnja številka imela bode zopet lepe barvane podobe, katere smo ravnokar prejeli iz Dunaja.

Listnica uredništva. G. Miha Šronc na I. Lepa hvala! Prosimo v kratkem zopet kaj. — G. A. v Kostanjevici: Poslano hvaležno prejeli, ni bilo mogoče priobčiti v tej številki, pride v prihodnji. Na zdravje! — G. L. v Spodnji Idriji: Dotično orodje smo dobili. V prihodnji številki več o tem. — Vsem častitim naročnikom naznanjamo, da smo zaradi pomanjkanja prostora bili primorani pretrgati životopis slav. čebelarja Janša. — G. S. v Rudolfovem: Vi nas vprašate koliko študij ima g. Pirc. Odgovor je kratek: Štiri realke in srednjo kmetijsko šolo v Hermsdorfu v Šleziji. —

II. Imenik

p. n. gg. udov našemu društvu, kateri so vplačali letnino za l. 1884.

Mat. Rant, učitelj na Premu; Vinko Levstek, nadučitelj in okr. šolski nadz. na Verhniki; Franjo Trost, učitelj v Vodica; Janez Bolta, kaplan na fari pri Kostelu; Matija Hudovernik, učitelj v Dobrepolji; Jožef Hudovernik, poset. v Zaspu; Leopold Zupin, učitelj v Brusnicah; Franjo Tršar, posestn. na Vrhniki; Vinko Majdič, v Kranji; Terezija Tomšič na Dobravi; France Globočnik na Dobravi; Florijan Zorko, župan v Družinski vasi; Janko Žirovnik, nadučitelj v Gorjah; Josip Traven, učitelj v Naklem; Anton Lušin, župnik na Homeu; Anton Žibert, učitelj na Ježici; I. Robič, v Kranjski gori; Pavel Borštnik, učitelj v Banjiloki; David Modic, v Lužnici (Hrvatsko); Slov. kmetsko polit. društvo v Slatini (Štajerska); Viljem Gebauer, učitelj v Teržišah; Ljudska šola v Rovtah; Janez Marušič, vikar v Nabrežini; J. Levec, posest. v Mengšu; Gregor Jakelj, župnik v Rudniku; Matevž Bevc, uradnik v Boh. Bistrici; Matevž Jeklar, posest. v Bledu; Josip Svetina, učitelj v Šmariji; Krajni šolski svet v Šmartinem (naročnik); Jože Poklukar, kaplan v Spodnji Idriji; Franc Gustin, trgovec v Metliki; Franjo Porenta, župnik v Sori; Franjo Bučar, posest. v Rateževim brdu; Karol Klinar, duhoven pri Novemštifu; Daniel Terzhak, prošt v Metliki; Ivan Ev. Borštnik, nadučitelj v Šmariji; Ignacij Koren, kaplan v Staremtrgu; Miha Barbo, vikar v Rudolfovem; Martin Poč, župnik v Šturji (Ipava); Josip Vrtačnik, župan na Dolu; Aloizij Kecelj, učitelj v Ihanu; Martin Skubie, dekan v Ribnici; Narodna čitalnica v Šmariji pri Jelšanah (Štajersko); Franc Žužek, posestn. na Planini v Ipavi; I. Kuralt, v Kranji; Josip Vrbič v Bistri; Matija Sila, župnik v Repentabru; Martin Šlibar, dekan na Vrhniki; Franc Rupnik, posestn. v Spodnji Kanomli; Privatna šola v Spodnji Idriji; Ignacij Vrančič, župnik v Zagradcu; Matija Petrič, učitelj v Strugah; Josip Franke, nadučitelj v Št. Petru; Franc Razingar, posest. na Planini; Josip Zelnik, adiministr. v Ložkem potoku; Janez Švarcel, posest. v Prevojah; Janez Petrič, v Blagovci; Šimen Gregorič, mesar na Rakeku; Janez Renko, posest. na Premu; J. Sedlar, posest. v Rakovci; Ivan Adlešič, posest. v Adlešičah; Jože Bižal, posest. v Predgradu; Janez Baša, posest. v Bitnji, Anton Gruden, posest. v Retjah; Franjo Tomažič, posest. v Janeževem brdu; Janez Terselič, učitelj pri Beli cerkvi; Josip Ogorelec, posest. na Razdertem; Josip Primic, posest. in trgoce v Borovnici; Ivan Borštnik, posest. v Dolji; dr. Jurij Sterbene, župnik v Hrenovci; Aloizij Domicelj, e. kr. poštar v Zagorji; Janez Škerjaneč, kurat v Harijah; Anton Ponikvar, župnik v Knežaku; Jože Lavtižer, posest. v Podkužem; Jokop Aljaž, župnik na Dobravi; Anton Požar, nadučitelj v Knežaku; Martin Zarnik, nadučitelj v Ternovem; Matija Potočnik, posestnik v Mošnah; Jože Šifrar, sadjerejec v Žabnici; Vovk Franc, posest. v Bledu; Anton Rus, posest. v Bledu; Franjo Brence, obč. tajnik v Hrašah; Jože Mulej, posestnik na Studenčicah; Anton Meršol, posest. in župan v Hrašah; Janez Mežek, posest. na Rodnah; Janez Gogala, posest. na Studenčicah; Andrej Keržišnik, posestnik v Žerovnici; Jakop Dolenc, župnik na Igu; dr. Jože Wurner, zdravnik v Kostanjevci; Otomar Sever, e. kr. nadporočnik in posest. v Kostanjevci; Aloizij Žitnik, posest. na Grosupljem; Jožef Žnidaršič, posest. v Dobrepolji; Ivan Zorec, nadfajmošter v Mengšu (2 gld.); Jože Legat, posest. na Bregu; Pavel Razingar, posest. na Planini.

(Dalje prihodnjič.)